

POSTANOWIENIE

Dnia 28 września 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 28 września 2023 r.,
w sprawie **E. Z.**
skazanego z at. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach
z dnia 23 sierpnia 2022 r., sygn. akt VI Ka 375/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach Wydział VI
Karny Zamiejscowy w Piekarach Śląskich
z dnia 14 lutego 2022 r., sygn. akt VI K 470/21,

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zwolnić skazanego E. Z. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 14 lutego 2022 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach Wydział VI Karny Zamiejscowy w Piekarach Śląskich sygn. akt VI K 470/21 uznał E. Z. winnego czynu zarzucanego mu aktem oskarżenia, wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Sąd przyjął, że oskarżony zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Rybniku z dnia 12.10.2016 r.,

sygn. IX K 767/15 na karę łączną 9 lat pozbawienia wolności, którą to karę wyrokiem Sądu Okręgowego w Gliwicach z dnia 20 marca 2017 roku sygn. akt VII Ka 666/16 obniżono do wymiaru 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, obejmującą karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 13.01.2011 r., sygn. VII K 637/10, którą odbywał w okresie od 16.03.2010 r. do 12.04.2011 r. i od 13.07.2013 r. do 09.02.2019 r. i za to na mocy art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności.

Apelację od wyroku wniósł obrońca E. Z. zarzucając rozstrzygnięciu:

1. mający wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia czynu wyczerpującego znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. pomimo, iż zgromadzony niniejszej w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na dokonanie tego rodzaju jednoznacznych ustaleń;
2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, a w szczególności:
 - a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., przez dokonanie nieprawidłowej analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego i zbytnią dowolność w zakresie jego oceny, a w szczególności przez oparcie swoich ustaleń jedynie na podstawie okoliczności obciążających oskarżonego;
 - b) obrazę przepisów postępowania, które miały wpływ na treść orzeczenia, a to art. 4, 5 § 2, k.p.k. przejawiającą się rozstrzygnięciem wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności na przyjęciu, iż podejrzanego zatrzymano „ze skradzionymi przedmiotami w ręku”.

Skarżący wniósł o uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Tarnowskich Górach Wydziałowi VI Karnemu do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z 23 sierpnia 2022 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach sygn. akt VI Ka 375/22 na skutek rozpoznania apelacji obrońcy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku sądu odwoławczego wniósł obrońca E. Z. zarzucając rozstrzygnięciu: rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. oraz 410 k.p.k., polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie zarzutów odwoławczych podnoszących naruszenie przez sąd I instancji zasady swobody oceny dowodów poprzez jej zastąpienie dowolną oceną dowodów i w konsekwencji uznanie, że oskarżony dopuścił się czynu zarzucanego aktem oskarżenia, podczas gdy prawidłowa kontrola dokonana przez sąd odwoławczy i analiza zgłoszonych zarzutów winna prowadzić do wniosku, iż sąd I instancji przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów, a prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego dokonana przy uwzględnieniu swobodnej oceny dowodów, zasad prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, jak również zasady *in dubio pro reo* powinna prowadzić wniosku, że skazany zarzucanego czynu nie popełnił;
2. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. art. 440 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez nierozważenie czy sąd I instancji wobec zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonał rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego i w konsekwencji utrzymanie w mocy wyroku rażąco niesprawiedliwego, podczas gdy prawidłowa kontrola instancyjna winna doprowadzić do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanych mu czynów, albowiem w niniejszym postępowaniu wątpliwości winny zostać rozstrzygnięte na jego korzyść w oparciu o naczelne zasady procesu karnego.

Na podstawie art. 537 § 1 i 2 k.p.k. skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Gliwicach oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o uznanie kasacji obrońcy skazanego E. Z. za oczywiście bezzasadną i oddalenie kasacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna podlegała oddaleniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. i 519 k.p.k. kasacja przysługuje od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego i może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony w ramach postępowania kasacyjnego do ponownej oceny dowodów i na tej podstawie kontrolowania prawidłowości poczynionych ustaleń faktycznych. Na tym etapie niedopuszczalne jest również podnoszenie w kasacji zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu I instancji

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie nieprawidłowej kontroli instancyjnej polegające na nierozważeniu zarzutów odwoławczych podnoszących naruszenie przez sąd I instancji zasady swobody oceny dowodów poprzez jej zastąpienie dowolną oceną dowodów i nierozważenie czy sąd I instancji wobec zebranego w sprawie materiału dowodowego dokonał rozstrzygnięcia wątpliwości na korzyść oskarżonego. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego w przypadku zarzutu kasacyjnego sprowadzającego się do naruszenia przez sąd odwoławczy przepisu art. 433 § 2 k.p.k. należy nie tylko wykazać, że sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego określonego rodzaju nie rozważył należycie, ale również autor kasacji musi wykazać, iż to uchybienie, zaistniałe przy dokonywaniu kontroli odwoławczej, w realiach tej konkretnej sprawy, mogło mieć istotny wpływ na treść zapadłego orzeczenia sądu odwoławczego. Należy zatem w kasacji wykazać, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie (naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.) zaistniało w rzeczywistości, opisano na czym ono polega i w jaki sposób skutkuje tak rażącym naruszeniem przepisów, że można je przyrównać w skutkach do przewidzianych w prawie procesowym bezwzględnych podstaw uchylenia orzeczenia (*zob. postanowienie SN z 24.01.2023 r., II KK 598/22, LEX nr 3518570*).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, twierdzenia autora nadzwyczajnego środka zaskarżenia w zakresie zarzutu z pkt 1 kasacji ograniczają się jedynie do polemiki z ustaleniami dokonanymi przez I instancji, a następnie zaaprobowanymi przez sąd II instancji. Skarżący nie

wskazuje na czym konkretnie jego zdaniem polegało uchybienie sądu odwoławczego, w sposób ogólnikowy wskazując jedynie, że w sprawie brak było dowodów bezpośrednich na sprawstwo skazanego zaś dowody pośrednie nie były wiarygodne.

Z tymi twierdzeniami nie sposób się jednak zgodzić, analiza pisemnych motywów rozstrzygnięcia sądu odwoławczego prowadzi bowiem do wniosku, że wbrew twierdzeniom autora kasacji sąd *ad quem* w sposób wnikliwy rozważył zarzuty obraży przepisów prawa procesowego w zakresie oceny dowodów. Z treści tego uzasadnienia wynika, że sąd odwoławczy rzetelnie przedstawił z jakich powodów i w jakim zakresie ocena sądu I instancji została przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, w związku z czym pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k.

Również chybiony okazał się zarzut z pkt 2 kasacji dotyczący nieprawidłowego rozpoznania przez sąd odwoławczy zarzutu naruszenia art. 5 § 2 k.p.k. Zgodnie z orzecnictwem sądu Najwyższego przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wyłącznie wątpliwości, które rzeczywiście powziął sąd rozpoznający sprawę i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Nie chodzi zaś w tym przepisie o wątpliwości któreś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. W przedmiotowej sprawie sądy oby instancji wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k. nie miały, co stwierdził w treści uzasadnienia zaskrzonego wyroku sąd odwoławczy.

Mając na uwadze treść przytoczonych zarzutów Sąd Najwyższy zauważa, że mimo, iż obrońca w obu zarzutach zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie art. 167 k.p.k. to nie wskazał w treści zarzutów ani ich uzasadnienia na czym naruszenie tej normy prawnej miałoby polegać. Powyższe dotyczy również zarzucanego w nadzwyczajnym środku zaskarżenia naruszenia normy art. 410 k.p.k. i 440 k.p.k. W tej sytuacji odniesienie się do niewyartykułowanych intencji skarżącego jest niemożliwe. Sąd Najwyższy, jednakże zauważa, że nie stwierdził naruszenia wskazanych norm prawnych w trakcie procedowania sądu odwoławczego.

Z uwagi na powyższe, sąd orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego. Rozpoznawanie wniosku o wstrzymanie wykonania aktu stało się bezprzedmiotowe wobec wydania przez sąd orzeczenia kończącego postępowanie.

[SOP]

[ms]